

Sygn. akt VI W 1949/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Sawicki

Protokolant Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2017 roku,

sprawy przeciwko **P. F.**

synowi P. i T.,

urodzonego (...) we W.,

obwinionego o to, że:

w dniu 21 lipca 2017 roku około godziny 07:55 we W. na ul. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu - 0,13 mg/l w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd marki V. (...) o nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 87§1 kw:

I. uznaje obwinionego P. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 87§1 kw i za to na podstawie art. 87§1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych;

II. na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od orzeczenia wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz zarządza zwrot P. F. uprzednio zatrzymanego dokumentu w postaci prawa jazdy kat. (...) nr (...) wydanego przez Prezydenta W.;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

Sygn. akt VI W 1949/17

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2017 roku w godzinach rannych we W. funkcjonariusze W. (...) K. M. (...) P. Z. i Ł. U. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godziny 07:55 na ulicy (...) – na wysokości posesji nr (...) – wskazani funkcjonariusze zatrzymali do kontroli drogowej kierującego pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...), którym był obwiniony P. F.. W trakcie przedmiotowej kontroli drogowej kierujący wskazanym pojazdem mechanicznym został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem pomiarowym typu (...) (nr fabryczny (...)) z następującymi wynikami: pierwszy pomiar - 0,13 mg/l (godzina 08:00), drugi pomiar - 0,10 mg/l (godzina 08:15).

Ustalono, iż poprzedniego dnia w godzinach wieczornych P. F. w miejscu zamieszkania spożył napój alkoholowy w postaci grzanego piwa w ilości około jednego litra. Nie wykluczono natomiast możliwości, iż w krytycznym czasie obwiniony zdecydował się prowadzić wskazany pojazd mechaniczny, ponieważ faktycznie nie miał świadomości, że

w jego organizmie znajdują się jeszcze niewielkie ilości spożytego dzień wcześniej alkoholu. Ponadto ustalono, iż obwiniony potrzebuje prawa jazdy, aby móc wykonywać swoją działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług budowlanych oraz wykończeniowych.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego, karty 13-14 akt oraz zapis AUDIO rozprawy z dnia 17 listopada 2017 roku; także: dokumentacja dołączona przez oskarżyciela publicznego do wniosku o ukaranie obwinionego, karty 2-9 akt oraz dokumentacja dołączona do akt niniejszej sprawy przez obrońcę obwinionego, karty 47-52 akt)

P. F. z zawodu wyuczony jest cukiernikiem i obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą jako Firma (...) F. P.. Stan rodzinny – żonaty, na utrzymaniu żona oraz córka w wieku 11 lat. Obwiniony nie był dotychczas karany sędownie oraz nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

(dowód: dane osobo - poznawcze, karta 57 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 22 akt i informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karta 21 akt)

P. F. na żadnym etapie postępowania w niniejszej sprawie nie zakwestionował swojego sprawstwa odnośnie zarzucanego mu wykroczenia oraz składał logiczne i zborne wyjaśnienia – zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jednocześnie obwiniony na każdym etapie postępowania w rozpatrywanej sprawie konsekwentnie podkreślał incydentalny i nieumyślny charakter przedmiotowego wykroczenia.

Podczas przesłuchania w toku czynności wyjaśniających P. F. przyznał, że poprzedniego dnia wieczorem razem z żoną „wypiłem po dwa grzane piwa”, natomiast rano „kompletnie nie czułem się pijany”. Obwiniony podkreślił, że posiada w domu alkomat i „gdybym coś podejrzewał (...) bym na pewno nie wsiadł za kierownicę”. Ponadto obwiniony zaznaczył, że musiał „chwilowo” zawiesić prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą, natomiast „auto jest mi niezbędne do przewożenia narzędzi” (vide: karty 13-14 akt).

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2017 roku P. F. podtrzymał uprzednio składane wyjaśnienia. Obwiniony ponownie podkreślił, iż w krytycznym czasie „nie był świadom” zawartości alkoholu oraz miał „pilne zlecenie od klienta”. P. F. zaznaczył także, iż swoim zachowaniem w krytycznym czasie nie stworzył żadnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jednocześnie obwiniony oświadczył, że nie kwestionuje wyników badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wskazanym urządzeniem pomiarowym i po raz kolejny podkreślił, że w krytycznym czasie był przekonany co do swojej trzeźwości. P. F. ponownie zaznaczył, że prawo jazdy jest mu niezbędne do pracy, a bez samochodu nie jest w stanie normalnie funkcjonować, tj. przewozić pojazdem materiały i narzędzia budowlane. Na wskazanym terminie rozprawy obwiniony wyraził także skruchę i wolę dobrowolnego poddania się karze grzywny w wysokości 800 złotych z jednoczesnym odstąpieniem od orzeczenia wobec Jego osoby środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów – Tutejszy Sąd uznał przedmiotowy wniosek P. F. za zasadny (vide: odsłuch rozprawy z dnia 17 listopada 2017 roku).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina P. F. odnośnie zarzucanego mu wykroczenia są oczywiste i jednoznaczne, a tym samym nie mogą one budzić żadnych wątpliwości. Jest praktycznie bezspornym, iż obwiniony swoim zachowaniem we wskazanym miejscu i czasie – jako kierujący pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej – wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 87§1 Kodeksu wykroczeń, albowiem znajdując się w stanie po użyciu alkoholu rażąco naruszył jednoznaczną dyspozycję art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Jednocześnie Tutejszy Sąd nie traci z pola widzenia, iż przedmiotowe zdarzenie drogowe z udziałem P. F. miało ewidentnie charakter incydentalny, a jednocześnie jego wina odnośnie przedmiotowego wykroczenia przyjmuje postać winy nieumyślnej.

Analizując zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, albowiem na każdym etapie postępowania były one logiczne i spójne, a ponadto znalazły pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w rozpatrywanej sprawie materiale procesowym. Bardzo istotne znaczenie ma okoliczność, iż P. F. „nie szedł w zaparte” – wręcz przeciwnie, na każdym etapie postępowania dobrowolnie potwierdzał swoje sprawstwo odnośnie przedmiotowego wykroczenia oraz wyrażał szczerą skruchę.

W zgodnym poglądzie doktryny i orzecznictwa dobrem chronionym przez przepis art. 87§1 Kodeksu wykroczeń jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, które zawsze może być zagrożone przez sprawcę prowadzącego pojazd mechaniczny po uprzednim spożyciu alkoholu. U podstaw takiej regulacji leży założenie, że prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu jest zawsze niebezpieczne. Oznacza to, że Sąd – w toku przewodu sądowego – nie musi wykazywać, iż powyższe zachowanie obwinionego wywołało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Ma to szczególne znaczenie w świetle specjalistycznych badań medycznych, które niezbicie dowodzą, że nawet spożycie przez kierowcę niewielkiej ilości alkoholu w wyraźny sposób wpływa na zdolność koncentracji i umiejętność odpowiednio szybkiego reagowania na pojawiające się sytuacje drogowe. Oznacza to, że poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym może wywołać nawet kierujący pojazdem mechanicznym znajdujący się pod nieznacznym wpływem alkoholu – przy czym wykroczenie stypizowane w art. 87§1 Kodeksu wykroczeń można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Wprawdzie samo nieumyślne prowadzenie pojazdu jest pojęciowo wykluczone, ale nieumyślność odnosi się do stanu po użyciu alkoholu. Jeżeli zatem w tej konkretnej sprawie obwiniony P. F. w dniu 21 lipca 2017 roku w godzinach rannych faktycznie czuł się dobrze i nie przewidywał, że znajduje się jeszcze pod nieznacznym wpływem alkoholu – ale ewidentnie mógł to przewidzieć, to ponosi pełną odpowiedzialność za wykroczenie stypizowane w art. 87§1 Kodeksu wykroczeń z winy nieumyślnej.

W rozpatrywanej sprawie jest dla Tutejszego Sądu oczywistym i niepodlegającym dyskusji, iż obwiniony jako doświadczony kierowca mógł i powinien przewidzieć, iż we wskazanym dniu w godzinach rannych może jeszcze znajdować się pod nieznacznym wpływem alkoholu – tym samym decyzja o prowadzeniu w krytycznym czasie pojazdu mechanicznego była niewątpliwie wyrazem lekkomyślności i braku odpowiedzialności z Jego strony. Jednakże przy ocenie postaci winy P. F. Sąd Rejonowy nie traci z pola widzenia, iż w postępowaniu w sprawach o wykroczenia – tak jak w klasycznym postępowaniu karnym – udowodnienie winy osobie obwinionego musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, V KKN 362/97, Prok. i Pr. 1999/7-8/11), przy czym wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść. Mając zatem na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy oraz biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego i notoryjność spraw podobnych Tutejszy Sąd przyjmuje za wiarygodne zapewnienia obwinionego, iż siadając w krytycznym czasie za kierownicą wskazanego pojazdu mechanicznego faktycznie nie miał On świadomości, iż znajduje się jeszcze pod nieznacznym wpływem alkoholu.

Uznając P. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych, uznając grzywnę w tej wysokości za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu będącego przedmiotem postępowania w sprawie oraz nie tracąc z pola widzenia aktualnej sytuacji osobistej i materialnej osoby obwinionego. Tutejszy Sąd oczywiście na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości tego typu wykroczeń oraz ich nagminność, a także częste tragiczne skutki prowadzenia pojazdów mechanicznych pod wpływem alkoholu – jednakże podkreślić w tym miejscu należy, iż jedną z naczelnych zasad postępowania karnego (tym samym postępowania w sprawach o wykroczenia) jest zasada trafnej represji karnej. Oznacza ona, iż w każdej rozpatrywanej sprawie Sąd dokonuje indywidualnej oceny zachodzących w sprawie okoliczności obciążających oraz łagodzących – dlatego też nie jest bezwzględnie koniecznym wyciąganie surowych konsekwencji prawnych wobec wszystkich sprawców czynu zabronionego stypizowanego w powołanym przepisie Kodeksu wykroczeń i ich „przykładne” ukaranie. Ustawodawca celowo pozostawia Sądowi pewne pole manewru, aby w każdej rozpatrywanej sprawie indywidualnie ocenić, czy i jaką sankcją karą zastosować (oczywiście przy przyjęciu sprawstwa i winy osoby obwinionej). W ocenie Sądu Rejonowego w tej konkretnej sprawie właśnie z uwagi na właściwości i warunki osobiste sprawcy czynu zabronionego zastosowanie surowej sankcji karnej wobec P. F. byłoby po prostu niecelowe, a wręcz godziłoby w społeczne poczucie sprawiedliwości. Podkreślić stanowczo należy

incydentalny charakter wykroczenia, którego dopuścił się obwiniony – ponadto w przekonaniu Tutejszego Sądu wyrażona na rozprawie przez P. F. skrucha jest autentycznie szczerą, a obwiniony po prostu zrozumiał i przyjął do wiadomości naganność swojego zachowania w krytycznym czasie. Dlatego też należy dać wiarę zapewnieniom obwinionego, że tego typu sytuacji więcej się nie powtórzą. Zdaniem Sądu Rejonowego wymierzona obwinionemu dość dolegliwa kara grzywny powinna spełnić swoje cele prewencyjne względem jego osoby, także całkowicie zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości. Niewątpliwie kara ta osiągnie także swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wykaże ona innym potencjalnym sprawcom, iż wymiar sprawiedliwości nie będzie miał żadnego pobłażania dla kierujących pojazdami mechanicznymi, którzy znajdują się pod wpływem alkoholu – narażając siebie i innych na niebezpieczeństwo.

Tutejszy Sąd uznając P. F. winnym zarzucanego mu wykroczenia zgodnie z dyspozycją art. 87§3 Kodeksu wykroczeń winien obligatoryjnie orzec wobec Jego osoby środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zgodnie z poglądem przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zakaz prowadzenia pojazdów wobec sprawcy wykroczenia z art. 87 Kodeksu wykroczenia ma mieć charakter prewencyjny i zmierzać do czasowego wyeliminowania z ruchu drogowego kierujących, którzy prowadzili pojazdy mechaniczne w stanie po użyciu alkoholu. Niemniej jednak w przypadku obwinionego biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd Rejonowy postanowił skorzystać wobec jego osoby z dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, tj. odstąpienia od orzeczenia obligatoryjnego środka karnego. Zgodnie z przepisem art. 39§1 Kodeksu wykroczeń, w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można (...) zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Tak jak podkreślono nie budzi najmniejszych wątpliwości Tutejszego Sądu, iż zdarzenie będące przedmiotem postępowania miało charakter incydentalny, a wyrażona przez obwinionego skrucha jest szczerą i jest mu autentycznie wstyd z powodu swojego zachowania – co przecież nie jest regułą u wielu tzw. mistrzów kierownicy. Jednakże dla Sądu Rejonowego kluczowe znaczenie ma okoliczność, iż P. F. już na okres czterech miesięcy (licząc od dnia 21 lipca 2017 roku do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie) został pozbawiony możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi, co skutkowało chociażby koniecznością zawieszenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej – tak więc obwiniony poniósł już realne i stosunkowo poważne konsekwencje swojego bezmyślnego zachowania w krytycznym czasie. W przekonaniu Tutejszego Sądu to właśnie będzie dla Jego osoby najlepszą nauką i jednocześnie lekcją odpowiedzialności na przyszłość. Ponadto w ocenie Sądu Rejonowego – w realiach tej konkretnej sprawy – odstąpienie od orzeczenia wobec P. F. przedmiotowego środka karnego nie koliduje również z zasadami słuszności oraz społecznym poczuciem sprawiedliwości. Sąd Rejonowy nie powinien także tracić z pola widzenia, iż w krytycznym czasie stan po użyciu alkoholu u P. F. wynosił 0,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (tak więc tylko nieznacznie przekraczał dopuszczalną granicę ustawową) i ponadto – co także istotne – wykazywał tendencję malejącą.

Orzekając o kosztach postępowania w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy z uwagi na wyżej powołane okoliczności uznał za zasadne zwolnić P. F. w całości od ponoszenia kosztów procesu – w przekonaniu Tutejszego Sądu odnośnie osoby obwinionego spełnione są przesłanki z art. 624§1 k.p.k.